

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2006. gada 27. septembrī*

Lieta T-153/04

Ferriere Nord SpA, Osoppo (Itālija), ko pārstāv V. Viskardīni [*W. Viscardini*] un G. Donā [*G. Donà*], advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv A. Neijenhauss [*A. Nijenhuis*] un E. Velans [*A. Whelan*], pārstāvji, kam palīdz A. Kolabjanki [*A. Colabianchi*], advokāts,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas lēmumus, kas tika paziņoti ar 2004. gada 5. februāra vēstuli un 2004. gada 13. aprīļa faksu, par nedzēstā naudas soda, ko Komisija prasītājai piesprieda ar 1989. gada 2. augusta Lēmumu 89/515/EEK par procedūru, piemērojot EEK līguma 85. pantu, atlikumu (IV/31.553 — Metinātie režģi) (OV L 260, 1. lpp.).

* Tiesvedības valoda — itāļu.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta),

šādā sastāvā: priekšsēdētājs R. Garsija-Valdekasass [*R. García-Valdecasas*], tiesneši Dž. D. Kuks [*J. D. Cooke*] un V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*], sekretārs H. Palasio-Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 7. februārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

- ¹ Padomes 1974. gada 26. novembra Regula (EEK) Nr. 2988/74 attiecībā uz noilguma termiņiem procesuālās darbībās un sankciju piemērošanā atbilstīgi Eiropas Ekonomikas kopienas transporta un konkurences noteikumiem (OV L 319, 1. lpp.) noteic:

“4. pants

Noilguma termiņš sankciju piemērošanai

1. Komisijas pilnvaras piemērot lēmumus, ar ko uzliek soda naudas [naudas sodus], kavējuma naudas maksājumus vai citas sankcijas par Eiropas Ekonomikas kopienas transporta vai konkurences noteikumu pārkāpšanu, ir pakļautas piecu gadu noilguma termiņam.

2. Laiku skaita no dienas, kurā lēmums kļūst galīgs.

5. pants

Sankciju piemērošanas noilguma termiņa pārtraukšana

1. Sankciju piemērošanas noilguma termiņu pārtrauc:

- a) lēmuma paziņošana, ar ko maina sākotnējo soda naudas [naudas soda], kavējuma naudas maksājuma vai citas sankcijas apmēru vai noraida pieteikumu to mainīt;
- b) jebkura Komisijas vai dalībvalsts rīcība pēc Komisijas pieprasījuma, lai piemērotu soda naudu [naudas sodu], kavējuma naudu vai citu sankciju.

2. Pēc katra pārtraukuma laiku skaita no jauna.

6. pants

Sankciju piemērošanas noilguma termiņa apturēšana

Sankciju piemērošanas noilguma termiņu aptur uz tik ilgu laiku, kamēr:

- a) ir atvēlēts laiks maksāšanai [..].”

Prāvas rašanās fakti

- 2 1989. gada 2. augustā Komisija pieņēma Lēmumu 89/515/EEK par procedūru, piemērojot EEK līguma 85. pantu (IV/31.553 — Metinātie režģi) (OV L 260, 1. lpp., turpmāk tekstā — “Metināto režģu lēmums”), ar ko tā konstatēja *Ferriere Nord SpA* līdzdalību virknē pārkāpumu Kopienas metināto režģu tirgū un tai piesprieda naudas sodu ECU 320 000 apmērā.

- 3 Saskaņā ar Metināto režģu lēmuma 4. pantu prasītājam piespriests naudas sods bija jāsamaksā trīs mēnešu laikā no minētā lēmuma paziņošanas brīža. Tika minēts arī, ka par katru nokavēto naudas soda summas maksājuma dienu pilnā apmērā tiks piemērota kavējuma nauda atbilstoši Eiropas Monetārās sadarbības fonda piemērotajai procentu likmei darījumos ar ekijiem, sākot no pirmās tā mēneša darba dienas, kad ir ticis pieņemts Metināto režģu lēmums, proti, šo likmi palielinot 3,5 reizes, tas ir, nosakot likmi 12,5 % apmērā.

- 4 Metināto režģu lēmums prasītājam tika paziņots ar 1989. gada 9. augusta vēstuli. Šajā vēstulē tika norādīts, ka pēc lēmumā noteiktā samaksas termiņa beigām Komisija piedzīs parādu, kam automātiski tiks pieskaitīta kavējuma nauda 12,5 % apmērā, sākot no pirmās dienas pēc maksājuma termiņa beigām. Tajā bija precizēts, ka, ja tiks celta prasība par lēmuma atcelšanu, tad tiesvedības laikā saistībā ar naudas soda iekasēšanu netiks izvirzīti nekādi prasījumi, savukārt pirms samaksas termiņa beigām:

“— [...] sākot no minētā datuma, kavējuma nauda tiks noteikta [...] pēc likmes 10,5 %;

- [...] Komisijai vēlākais līdz šī termiņa beigām ar ierakstītu vēstuli, kas adresēta Komisijas grāmatvedībai, ir jāiesniedz Komisijas akceptēta bankas garantija, kas atbilst klāt pievienotajai formai un kas sedz galveno parādu, kavējuma naudu vai citas summas.”

- 5 1989. gada 18. oktobrī prasītāja cēla prasību Pirmās instances tiesā par Metināto režģu lēmuma atcelšanu (lieta T-143/89).

- 6 1989. gada 26. oktobrī pēc prasītājas pieprasījuma *Banco di Roma* nodrošināja depozītu Nr. 1957 (turpmāk tekstā — “bankas garantija”) saskaņā ar Komisijas 1989. gada 9. augusta vēstulei pievienoto formu un uzņēmās šādas saistības:

“[...] mēs apstiprinām, ka garantējam par šādu *Ferriere Nord* [...] maksājumu apmaksu Komisijai [...]:

— *Ferriere Nord* [...] piespriesto naudas sodu ECU 320 000,

— kavējuma naudu šī naudas soda neapmaksas gadījumā, sākot no 1989. gada 15. novembra līdz naudas soda faktiskai apmaksas dienai pēc likmes [...] 10,5 %.

No šīm saistībām nevar atteikties bez Komisijas piekrišanas [...].

Galvotājs vajadzības gadījumā atsakās no tiesībām uz to, lai kreditors vispirms prasa parāda piedziņu no galvenā parādnieka, kā arī no tiesībām par parāda piedziņu tikai tādā apmērā, kādā galvenais parādnieks parādu nav varējis nodzēst.

Šo garantiju var izpildīt pēc Jūsu pirmā pieprasījuma pēc Eiropas Kopienu Tiesas lēmumam lietā *Ferriere Nord* [..]/Komisija atbilstošas kopijas, kas nosūtīta ierakstītā vēstulē.

Visiem nacionālā valūtā veiktajiem maksājumiem tiks piemērots tas konvertēšanas kurss, kas bija spēkā dienu pirms pārskaitījuma [ekijos] veikšanas dienas.

Visus ar šo garantiju saistītos strīdus izskata Eiropas Kopienu Tiesa Luksemburgā.”

- 7 Ar 1995. gada 6. aprīļa spriedumu lietā T-143/89 *Ferriere Nord*/Komisija (*Recueil*, II-917. lpp.) Pirmās instances tiesa noraidīja 5. punktā minēto prasību.
- 8 1995. gada 19. jūnijā prasītāja iesniedza apelāciju par iepriekš minēto Pirmās instances tiesas spriedumu. Ar 1997. gada 17. jūlija spriedumu lietā C-219/95 P *Ferriere Nord*/Komisija (*Recueil*, I-4411. lpp.) Tiesa apelācijas sūdzību noraidīja.
- 9 1997. gada 28. jūlija vēstulē prasītāja Komisijai lūdza vēlreiz pārskatīt naudas soda pamatsummu un kavējuma naudu. Prasītāja uzsvēra, ka, pirmkārt, ievērojamas Itālijas liras (LIT) devalvācijas dēļ, kas norisinājās laikposmā starp Metināto režģu lēmuma pieņemšanu un 8. punktā minētā 1997. gada 17. jūlija sprieduma lietā *Ferriere Nord*/Komisija pasludināšanu, kā arī, otrkārt, tiesvedības ilguma gandrīz

astoņu gadu garumā dēļ nebija taisnīgi pieprasīt no prasītājas samaksāt naudas sodu un kavējuma naudu pilnā apmērā, kā tas noteikts Metināto režģu lēmumā.

- 10 Ar 1997. gada 11. septembra vēstuli, kas paziņota tā paša gada 18. septembrī, Komisija noraidīja prasītājas lūgumu.
- 11 1997. gada 2. decembra ierakstītā vēstulē, kas saņemta tā paša gada 10. decembrī, prasītāja lūdza Komisiju vēlreiz izskatīt prasītājas pieteikumu, jo Itālijas liras devalvēšanās sākumā Itālijas liras izslēgšana no Eiropas monetārās sistēmas nebija paredzama bankas garantijas sagatavošanas brīdī.
- 12 Tajā pašā vēstulē prasītāja norādīja, ka ir pārskaitījusi LIT 483 840 000, kas atbilst naudas soda apmēram, tas ir, ECU 320 000, pamatojoties uz 1989. gadā spēkā esošo valūtas kursu. Šī summa Komisijas kontā tika fiksēta 1997. gada 15. decembrī ECU 249 918 apmērā.
- 13 Komisija uz 1997. gada 2. decembra vēstuli nesniedza atbildi.
- 14 Ar 2004. gada 5. februāra vēstuli (turpmāk tekstā — “2004. gada 5. februāra vēstule”) Komisija informēja prasītāju, ka kopējā summa, kas prasītājai jāmaksā līdz 2004. gada 27. februārim, ir EUR 564 402,26 (kas atbilst naudas sodam ECU 320 000, no kuriem atņemti 1997. gada 15. decembrī pārskaitītie ECU 249 918 un kavējuma naudas par laika periodu no 1989. gada 17. novembra līdz 2004. gada 27. februārim). Komisija brīdināja prasītāju šo summu samaksāt iespējami īsā laikā, norādot, ka maksājuma veikšanas gadījumā tā atteiksies no bankas garantijas.

- 15 2004. gada 25. februāra vēstulē prasītāja Komisijai atbildēja, ka 2004. gada 5. februāra vēstulē minētie prasījumi nav pamatoti un ir novēloti. Prasītāja uzskatīja, ka 2002. gada 18. septembrī ir iestājies Regulas Nr. 2988/74 4. pantā minētais piecu gadu noilgums un ka šādos apstākļos Komisija vairs nevar prasīt atmaksāt parādu, ne arī izvirzīt no bankas garantijas izrietošos prasījumus.
- 16 Ar 2004. gada 13. aprīļa faksu (turpmāk tekstā — “2004. gada 13. aprīļa fakss”) Komisija atbildēja prasītājai, ka šajā gadījumā nav piemērojams Regulas Nr. 2988/74 4. pantā minētais noilgums, jo ir spēkā bankas garantija, kuru jebkurā brīdī var izmantot, un tā kalpo kā pagaidu maksājums, kā rezultātā piespiedu izpilde nav nepieciešama. Komisija arī atzina, ka nav prasītājai atgādinājusi par šī parāda atmaksu pēc Tiesas sprieduma pasludināšanas, ar ko tika apstiprināts Metināto režģu lēmums un noteikts kavējuma naudu sākt aprēķināt, sākot no sestā mēneša pēc sprieduma pasludināšanas, proti, no 1997. gada 17. decembra. No tā izriet, ka Komisija prasītājai prasa nevis 2004. gada 5. februāra vēstulē prasītos EUR 564 402,26, bet gan tikai EUR 341 932,32. Visbeidzot, Komisija norādīja, ka, ja līdz 2004. gada 30. aprīlim netiks veikta samaksa, tā izvirzīs no bankas garantijas izrietošos prasījumus.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 17 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 23. aprīlī, prasītāja cēla šo prasību.
- 18 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Pirmās instances tiesa (pirmā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu. 2006. gada 7. februārī tiesas sēdē tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Pirmās instances tiesas mutvārdu jautājumiem.

19 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt 2004. gada 5. februāra vēstulē un 2004. gada 13. aprīļa faksā minētos lēmumus (turpmāk tekstā — “apstrīdētie lēmumi”);
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

20 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- primāri — prasību atzīt par nepieņemamu tiktāl, ciktāl tā ir balstīta uz EKL 230. pantu;
- pakārtoti — prasību noraidīt kā nepamatotu;
- prasītājai piespriest atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Lietas dalībnieku argumenti

Par pieņemamību

21 Komisija primāri atsauca uz šīs prasības nepieņemamību, jo apstrīdētie lēmumi nav lēmumi EKL 249. panta izpratnē, kas skar prasītāju. Tādēļ apstrīdētos aktus nevar apstrīdēt.

- 22 Faktiski apstrīdētie akti ir aicinājums nokārtot no Metināto režģu lēmuma un 1997. gada 11. septembra vēstules izrietošā nenomaksātā parāda atlikumu, un tiem nav nekādas papildu tiesiskas iedarbības salīdzinājumā ar maksājamā naudas soda summu saskaņā ar šiem iepriekšējiem tiesību aktiem; tajos ir izteikts vienīgi apstiprinājums, izņemot 2004. gada 13. aprīļa faksā (skat. iepriekš 16. punktu) minētās kavējuma naudas samazinājumu, ko prasītāja neapstrīd.
- 23 Prasītāja būtībā uzsver, ka, piemērojot Regulas Nr. 2988/74 4. panta 1. punktu, noilgums attiecībā uz Komisijas pilnvarām izpildīt Metināto režģu lēmumu ir iestājies pirms apstrīdēto aktu pieņemšanas (skat. iepriekš 24.–27. punktu). Tādējādi, adresējot prasītājai apstrīdētos aktus un pieprasot nodzēst sava parāda atlikumu, un minot no bankas garantijas izrietošo prasījumu [apmierināšanu] nesamaksas gadījumā, Komisija ir prasītājai nosūtījusi pieprasījumu bez jebkāda pamata, kas ir jauns elements salīdzinājumā ar Metināto režģu lēmumu un 1997. gada 11. septembra vēstuli. Attiecīgi, apstrīdētie akti neapstiprina lēmumu un vēstuli.

Par lietas būtību

- 24 Savas prasības atbalstam prasītāja min tikai vienu pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 2988/74 4. panta 1. punkta pārkāpumu, jo Komisijas pilnvarām izpildīt Metināto režģu lēmumu bija iestājies noilgums laikā, kad tika pieņemti apstrīdētie akti.
- 25 Faktiski Metināto režģu lēmums kļuva galīgs iepriekš 8. punktā minētā sprieduma lietā *Ferriere Nord*/Komisija pasludināšanas dienā, tas ir, 1997. gada 17. jūlijā. Tas ir, ar šī sprieduma pasludināšanas datumu, piemērojot Regulas Nr. 2988/74 4. pantu, piecu gadu noilguma termiņš aizsākās no jauna. Tomēr, piemērojot tās pašas regulas 5. panta 1. punkta a) apakšpunktu, noilguma termiņš tika pārtraukts, Komisijai

nosūtot 1997. gada 11. septembra vēstuli, kas tika paziņota tā paša gada 18. septembrī, kas nozīmē, ka minētais termiņš, sākot no šīs dienas, aizsākās no jauna. Tā kā nebija neviena akta, ar ko šis termiņš tiktu pārtraukts vai apturēts, Komisijas pilnvarām izpildīt Metināto režģu lēmumu iestājās noilgums pēc pieciem gadiem, tas ir, 2002. gada 18. septembrī.

- 26 No tā izriet, ka apstrīdēto aktu pieņemšanas brīdī Komisijas tiesībām izpildīt Metināto režģu lēmumu iestājās noilgums ne tikai attiecībā uz prasītāju, bet arī uz *Banco di Roma*.
- 27 Šajā sakarā prasītāja apstrīd nepatieso un nepamatoto apsvērumu un Komisijas izvirzīto argumentāciju, atbilstoši kurai šajā gadījumā nav piemērojams Regulas Nr. 2988/74 4. pants. Proti, tā uzsver, ka atbilstoši judikatūrai galvošanas pienākums ir pakārtots tādā nozīmē, ka kreditors nevar pieprasīt galvojuma izpildi, ja to var pieprasīt no galvenā parādnieka (Tiesas 2003. gada 15. maija spriedums lietā C-266/01 *Préservatrice foncière TIARD*, *Recueil*, I-4867. lpp., 29. punkts).
- 28 Komisija uzskata, ka prasītājas arguments, kas attiecas uz noilgumu Regulas Nr. 2988/74 4. panta izpratnē par tās pilnvarām izpildīt Metināto režģu lēmumu, nav pamatots un ka šajā lietā nav atbilstoši piemērot minēto regulu bankas garantijas spēkā esamības dēļ.
- 29 Šajā sakarā Komisija, pirmkārt, norāda, ka no *Banco di Roma* dotās bankas garantijas izrietošo prasījumu apmierināšanas process nav pielīdzināms Metināto režģu lēmuma izpildes procesam. Pienākumam izvirzīt no bankas garantijas izrietošos prasījumus faktiski ir līgumisks raksturs, ko attaisno tas, ka visas prāvas par bankas garantijām tiek nodotas Tiesai saskaņā ar EKL 238. pantu, savukārt uz prasītāju gulstošais pienākums izriet no EKL 256. panta.

- 30 Otrkārt, Komisija uzsver, ka bankas garantija salīdzinājumā ar prasītājas pienākumu maksāt naudas sodu ir norobežots un autonomš pienākums. Šajā sakarā tā norāda, ka no bankas garantijas izrietošos prasījumus var apmierināt pēc pirmā Komisijas pieprasījuma, ka *Banco di Roma* atteicās no tiesībām uz to, lai kreditors vispirms prasa parāda piedziņu no galvenā parādnieka, kā arī no tiesībām par parāda piedziņu tikai tādā apmērā, kādā galvenais parādnieks parādu nav varējis nodzēst, kā arī šo atsacīšanos nevar atsaukt bez rakstveida piekrišanas. No tā Komisija izsecināja, ka attiecības starp to un *Banco di Roma* pastāv neatkarīgi no saiknes starp šo banku un prasītāju.
- 31 Treškārt, Komisija uzskata, ka ar tiesiskās drošības principu nav izvirzīta prasība līgumiskajās attiecībās pēc analogijas piemērot Regulas Nr. 2988/74 paredzēto noilgumu. Līgumiskā saite pati par sevi attiecībā uz noilgumu atbilst tiesiskās drošības prasībām. Šai bankas garantijai piemērojot Itālijas tiesības, noilgums būtu desmit gadi. Tādējādi Komisijai vairs nav jāveic Metināto režģu lēmuma piespiedu izpilde, jo savu prasījumu *Banco di Roma* varēja izvirzīt, pamatojoties uz bankas garantiju.
- 32 Visbeidzot Komisija uzsver, ka bankas garantijai salīdzinājumā ar sākotnējām attiecībām starp to un prasītāju nav tikai pakārtots raksturs. Šajā sakarā prasītājas minētajam spriedumam lietā *Préservatrice foncière TIARD* (skat. iepriekš 27. punktu) šajā lietā nav nozīmes tiktāl, ciktāl tajā ir minēta galvojuma sistēma, uz kuru īpašo noteikumu dēļ bankas garantija neattiecas. Tāpat Komisija uzskata, ka tās interesēs naudas soda pagaidu maksājuma vietā nav akceptēt pakārtota rakstura bankas garantiju.
- 33 Pakārtoti Komisija uzsver, ka pat, ja (*quod non*) bankas garantijai būtu piemērojams Regulas Nr. 2988/74 noilgums, būtu jāapsver minēto garantiju akceptēt kā samaksas atvieglošanu minētās regulas 6. panta a) apakšpunkta izpratnē, tādējādi apturot noilguma iestāšanos. Faktiski šāda veida akcepts būtu samaksas atvieglošana dažādu iemeslu dēļ: šādi uzņēmums varētu atbrīvoties no nekavējošas parādsaistību

nokārtošanas un pārceļt šo maksājumu līdz brīdim, kad Komisija to prasa, nelūdzot Kopienų tiesai apturēt lēmuma, ar ko piespriests naudas sods, izpildi. Tāpat, neatzīstot, ka bankas garantija ir samaksas atvieglošana, uzņēmumiem zustu motivācija samaksāt tiem piespriestos naudas sodus, tiklīdz šie naudas sodi būtu noteikti galīgi.

34 Turklāt Komisija uzskata, ka no bankas garantijas izrietošo prasījumu apmierināšana nav valsts pārvaldes pilnvara, pamatojoties uz EKL 230. pantu, bet gan līgumisko tiesību izpilde, attiecībā uz kuru ir veikta tiesas kontrole bankas garantijā ietvertās šķirējklauzulas dēļ, kas uzticēta Kopienų tiesai. Taču akti, ko Komisija pieņem saistībā ar līgumisku saiti, uz ko attiecas Kopienų tiesas kompetence saskaņā ar EKL 238. pantu, principā vienlaikus nevar būt uz EKL 230. pantu balstītas prasības atcelt tiesību aktu priekšmets.

35 Šajā sakarā “procesa tiesisko un ekonomisko interešu dēļ” Komisija aicina Pirmās instances tiesu pārkvalificēt šo prasību, ko cēlusi fiziska persona, pamatojoties uz EKL 238. pantu, par līgumiskās garantijas piemērošanu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

36 Argumentu, kas attiecas uz noilgumu Regulas Nr. 2988/74 4. panta 1. punkta izpratnē attiecībā uz Komisijas pilnvarām izpildīt Metināto režģu lēmumu, prasītāja minēja gan pieņemamības kontekstā, lai kļiedētu Komisijas iebildumus saistībā ar nesaņemto [maksājumu] (skat. iepriekš 23. punktu), gan arī attiecībā uz pamatojumu (skat. iepriekš 24. punktu); vispirms ir jāizvērtē, vai šāds noilgums ir iestājies.

Par noilgumu

- 37 Pirmkārt, ir jāizvērtē jautājums par to, vai — kā to norāda prasītāja — šajā gadījumā ir piemērojams Regulas Nr. 2988/74 4. panta 1. punkts.
- 38 Šim nolūkam vispirms ir jānosaka, vai apstrīdētie akti ir administratīvi akti, vai arī — kā to norāda Komisija — tiem ir līgumisks raksturs.
- 39 Šajā sakarā Pirmās instances tiesa sākotnēji norāda, ka apstrīdētajos aktos sadaļā “Priekšmets” skaidri ir atsauce uz procedūru, kuras rezultātā tika pieņemts Metināto režģu lēmums. Tajos ietvertais maksāšanas rīkojums kopā ar paziņojumu par to prasījumu apmierināšanu, kas izriet no bankas garantijas, tādējādi ir uzskatāms par Metināto režģu lēmuma izpildi. Tādējādi apstrīdētie akti, kas pieņemti, pamatojoties uz Komisijas lēmumu EKL 249. panta izpratnē, ir administratīvi.
- 40 Turklāt, ja līgumiskās saites starp *Banco di Roma* un Komisiju, proti, bankas garantijas, cēlonis ir prasītājas pienākums attiecībā pret Komisiju un minētā bankas garantija ietver šķirējklauzulu EKL 238. panta izpratnē, tomēr ir jāatgādina, ka 2004. gada 13. aprīļa faksā ir tikai minēts brīdinājums prasīt apmierināt no bankas garantijas izrietošos prasījumus pieprasīto summu nesamaksas gadījumā un ka 2004. gada 5. februāra vēstulē nekas par bankas garantiju nav minēts.
- 41 No tā izriet, pirmkārt, ka pretēji tam, kā uzskata Komisija, šī prāva nav par līgumiskajām saistībām, kas balstītas uz bankas garantiju, un tādējādi tai nav piemērojama Regula Nr. 2988/74.

- 42 Otrkārt, prasība atcelt tiesību aktu, piemērojot EKL 230. pantu, ir piemērots tiesību līdzeklis prasībai pārbaudīt apstrīdēto aktu likumību (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2005. gada 9. jūnija rīkojumu lietā T-265/03 *Helm Düngemittel*/Komisija, Krājums, II-2009. lpp., 38. punkts un tajā minētā judikatūra). Tā Komisijas ierosinājums pārkvalificēt prasītājas celto prasību, pamatojoties uz EKL 238. pantu, jo tā neesot saderīga ar prasītājas celtās prasības, ko prasītāja ir formulējusi prasības pieteikumā un skaidri apstiprinājusi replikā, priekšmetu, būtu juridiski nepareizs.
- 43 Tādējādi ir apstiprinājies apstrīdēto aktu, kas pieņemti Metināto režģu lēmuma ietvaros, administratīvais raksturs.
- 44 Attiecībā uz argumentiem, kurus Komisija uzsver (izklāstīti iepriekš 28.–32. punktā), — lai izvairītos tos atkārtot (skat. iepriekš 40. un 41. punktu), pietiek vēlreiz minēt, ka šīs prasības priekšmets nav apmierināt no bankas garantijas izrietošos prasījumus.
- 45 Kas attiecas uz Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru bankas garantijas esamība vien izslēdz jebkādu Regulas Nr. 2988/74 piemērošanu (skat. iepriekš 28. punkta beigas) saistībā ar galvenajām saistībām starp prasītāju un Komisiju, ir jānorāda, ka šo līgumisko attiecību esamība starp *Banco di Roma* un Komisiju nav iemesls, kāpēc ir iestājies noilgums attiecībā uz Komisijas pilnvarām Metināto režģu lēmuma izpildē minētās regulas 4. pantā paredzētajā termiņā. Ar Regulu Nr. 2988/74 faktiski ir radīts pilnīgs noregulējums, kurā detalizēti ir paredzēti termiņi, kādos Komisija, neapdraudot pamatprasību par tiesisko drošību, ir tiesīga izpildīt lēmumus, ar kuriem uzņēmumiem ir tikuši piespriesti naudas sodi un kuri ir procedūru, piemērojot Kopienų konkurences tiesības, priekšmets (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 2003. gada 19. marta spriedumu lietā T-213/00 *CMA CGM u.c./Komisija*, *Recueil*, II-913. lpp., 324. punkts).

- 46 Šajā sakarā nav nozīmes tam — kā to norāda prasītāja —, ka bankas garantiju var kvalificēt kā tādu, kurai ir pakārtots raksturs attiecībā pret galvenajām saistībām, ko tā nodrošina, vai, gluži otrādi, kā autonomu tajā ietvertās klauzulas par maksājumu pēc pirmā pieprasījuma dēļ (skat. iepriekš 27. un 32. punktu).
- 47 Tādējādi ir jāizvērtē jautājums par to, vai noilgums attiecībā uz Komisijas pilnvarām izpildīt Metināto režģu lēmumu Regulas Nr. 2988/74 4. panta 1. punkta izpratnē bija iestājies apstrīdēto aktu pieņemšanas laikā.
- 48 Šajā sakarā ir skaidrs, ka, ja neņem vērā Komisijas iepriekš 10. punktā minēto 1997. gada 11. septembra vēstuli, pēc 1997. gada 17. jūlija sprieduma lietā *Ferriere Nord*/Komisija (skat. iepriekš 8. punktu) pasludināšanas nav ticis sagatavots neviens akts, ar ko tiktu pārtraukta noilguma turpināšanās Regulas Nr. 2988/74 5. panta izpratnē.
- 49 Atliek izvērtēt jautājumu par to — kā to apstiprina Komisija —, vai noilguma termiņa tecējums tika pārtraukts būtībā tādēļ, ka Komisijas noteiktā naudas soda maksājuma [termiņa] pagarināšana, par kuru prasītāja nodrošināja bankas garantiju, ir samaksas atvieglošana Regulas Nr. 2988/74 6. panta a) apakšpunkta nozīmē (skat. iepriekš 1. punktu).
- 50 Taču šajā sakarā ir jākonstatē, ka šo jautājumu nevar atrisināt šīs prāvas ietvaros.
- 51 Faktiski šāds pagarinājums turpinās līdz brīdim, par kādu ir notikusi vienošanās, proti, atbilstoši Komisijas 1989. gada 9. augusta vēstules (skat. iepriekš 4. punktu)

redakcijai: “kamēr turpinās tiesvedība”. Šajā gadījumā maksājuma termiņa pagarinājums beidzās dienā, kad tika pasludināts Tiesas spriedums, proti, 1997. gada 17. jūlijā (skat. iepriekš 8. punktu), datumā, kad aizsākās noilguma termiņš, piemērojot Regulas Nr. 2988/74 4. panta 2. punktu.

- 52 Tādējādi ir jākonstatē, ka pēc Tiesas 1997. gada 17. jūlija sprieduma pasludināšanas noilguma termiņš netika apturēts.
- 53 No tā izriet, ka saskaņā ar Regulas Nr. 2988/74 4. panta 1. punktu noilgums attiecībā uz Komisijas pilnvarām [lēmuma] izpildē minētās tiesību normas izpratnē iestājās prasītājas pareizi minētajā datumā (skat. iepriekš 28. punktu), proti, 2002. gada 18. septembrī. Tātad apstrīdētie 2004. gada 5. februāra un 13. aprīļa akti tika pieņemti un paziņoti brīdī, kad iestājās noilgums attiecībā uz Komisijas pilnvarām izpildīt Metināto režģu lēmumu.

Par pieņemamību

- 54 Ir jāatgādina, ka EKL 249. panta izpratnē lēmums ir ikviens akts, ar ko īpaši un galīgi tiek grozīts tā adresāta tiesiskais stāvoklis (Tiesas 1971. gada 31. marta spriedums lietā 22/70 Komisija/Padome, *Recueil*, 263. lpp., 33.–43. punkts, un 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 IBM/Komisija, *Recueil*, 2639. lpp.).
- 55 No minētā par noilgumu (skat. iepriekš 37.–53. punktu) izriet, ka noilguma dēļ attiecībā uz Komisijas pilnvarām Metināto režģu lēmuma izpildē Komisijai vairs nav tiesību pieprasīt prasītājai samaksāt atlikušo parādu, un prasītāja kopš 2002. gada 18. septembra likumīgi varēja būt pasargāta no Komisijas prasījumiem saistībā ar minētā lēmuma izpildi.

- 56 Taču ar apstrīdētajiem aktiem Komisija adresēja prasītājam rīkojumu samaksāt atlikušo parādu un brīdināja par to prasījumu apmierināšanu, kas izriet no bankas garantijas. Ar apstrīdētajiem aktiem, kas *a priori* tiek uzskatīti par tiesiskiem, tātad īpaši un galīgi tika grozīts tiesiskais stāvoklis, un tie šajā sakarā bija lēmumi EKL 249. panta izpratnē, kas nebija saderīgi ar iepriekšējiem [tiesību] aktiem.
- 57 Tādējādi izņēmums par nepieņemamību ir jānoraida kā nepamatots.

Par lietas būtību

- 58 No minētā attiecībā uz noilgumu (skat. iepriekš 37.–53. punktu) izriet, ka attiecībā uz Komisijas pilnvarām izpildīt Metināto režģu lēmumu bija iestājies noilgums Regulas Nr. 2988/74 4. panta 1. punkta izpratnē brīdī, kad tika pieņemti apstrīdētie akti.
- 59 No tā izriet, ka pamats, kas attiecas uz Regulas Nr. 2988/74 4. panta 1. punktu, ir pamatots un ka tādējādi apstrīdētie akti ir jāatceļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 60 Atbilstoši Pirmās instances tiesas reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tāpēc tai ir jāatlīdzina tiesāšanās izdevumi saskaņā ar prasītājas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

- 1) ar 2004. gada 5. februāra vēstuli un 2004. gada 13. aprīļa faksu paziņotie Komisijas lēmumi par naudas soda, kas prasītājam piespriests ar Komisijas 1989. gada 2. augusta Lēmumu 89/515/EEK par procedūru, piemērojot EEK līguma 85. pantu (IV/31.553 — Metinātie režģi), nedzēsto atlikumu ir atcelti;
- 2) Komisija papildus saviem tiesāšanās izdevumiem atlīdzina arī prasītājam prasītos tiesāšanās izdevumus.

García-Valdecasas

Cooke

Trstenjak

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2006. gada 27. septembrī.

Sekretārs

Priekšsēdētājs

E. Coulon

R. García-Valdecasas